

res danske indfødsret. De beretter om deres følelse af hjemløshed ved ikke længere at have hjemme i Danmark med et dansk pas.

Jeg svarer dem jo venligt og respekterer deres følelser, men må spørge, om der ikke er ting på spil, der er vigtigere end dette følelsesmæssige savn. Dansk indfødsret er jo slet og ret hævdel-sen af Danmark som danskernes land. Så simpelt er det. Af denne grund blev loven om indfødsret indført i 1776. Af samme grund blev indfødsretten hævdet i grundloven 1849, hvor det omhyggeligt blev fastslået, at indfødsret meddeles ved lov – samme regel, som vi lige siden har haft stående i den danske grundlov.

Nej, indfødsrettens mening er fastholdelsen af danskernes førstefødselsret til Danmark, og af denne grund er og bliver dobbelt statsborgerskab et svigt og en undergravning af noget for Danmark eller den danske nationalstat uopgiveligt. Derfor siger vi et klart og utvetydigt nej til dette beslutningsforslag. Det betegner i vores øjne en trussel imod alt, hvad der hedder dansk selvstændighed og eksistens.

Vi forstår udenlandsdanskernes følelser. Vi respekterer, at de stadig væk holder af deres gamle land og ønsker at føle sig hjemme her, men vi må spørge: Skal sådanne forståelige følelser føre til ophævelse af grundlaget for den danske nationalstat? Som jeg i efteråret skrev til et dansk ægtepar bosat i Schweiz, der klagede deres nød til mig:

Jeg forstår for så vidt godt Deres skuffelse, men jeg spørger mig selv, om De slet ikke har overvejet konsekvenserne af at bosætte sig permanent uden for Danmarks grænser. Det var f.eks. dette, danskere gjorde i slutningen af 1800-tallet, da de emigrerede til USA. Også her følte den første generation sig hjemmehørende i dansk kultur. Også de lærte deres børn danske sang og salmer, men de accepterede, at man ikke kan bosætte sig permanent i udlandet uden at bryde indfødsrettens bånd til moderlandet. De blev som bekendt i løbet af tre generationer til amerikanere. Må man ikke sige, at forholdet er det samme for Dem, der i to generationer bor uden for Danmarks grænser? Og når De ønsker at undgå problemet via indførelse af dobbelt statsborgerskab, må vi spørge: Hvorfor kun dobbelt? Hvorfor ikke tredobbelt, firdobbelt, femdobbelt? Der er ingen logiske argumenter imod en sådan udvikling, men den er jo identisk med afviklingen af selve begrebet indfødsret.

Kl. 20:01

Jeg tilføjede i brevet, at jeg håbede, jeg ikke sårede ægteparret med disse ord, for meningen er jo ikke at såre eller genere nogen, men meningen er at fastholde noget grundlæggende og uopgiveligt for Danmark som nationalstat.

Ingen behøver selvsagt at være i tvivl om, at netop dette forhold er angrebspunktet i en overnational og globaliseret samtid. Eva Ersbølls bog er her lige så afslørende som argumentationen i dette beslutningsforslag. Udviklingen tvinger os – dette ubegavede og tidstypiske argument skal her tvinge Danmark til at nedlægge sig selv som nationalstat og acceptere dobbelt statsborgerskab. Vi svarer, at der ikke er noget, der hedder udviklingen. Det hele står og falder med, hvad vi vil med Danmark: danskernes fædreland eller et overnationalt internationaliseret landområde, dette er valget.

Man kan, som vi ser, kamuflere dette grundlæggende valg ved hjælp af overfladisk jura og from moralisme. Vi oplever det, men vi nægter at lade os forvirre af overfladiskheden og fromheden, for vi står fast på, at Danmark er danskernes fædreland, og derfor siger vi nej til dette beslutningsforslag om dobbelt statsborgerskab. Det var beslutningsforslag nr. B 55, jeg dermed sagde nej til.

Med hensyn til B 56 vil jeg sige, at dette at nedsætte en kommission til undersøgelse af konsekvenserne ved et givet forslag, jo altid er noget, der ser harmløst og uskyldigt ud, for hvem kan have noget imod at undersøge sagerne? Nej, harmløst og uskyldigt. Men der er jo den mulighed, at det forhold, som skal undersøges, ikke er værd at undersøge. Der er jo den mulighed, at en sådan undersøgelse kun er en omvej for at komme igennem med sit ønske på en mere raffineret måde. Vi er principielt tilhængere af at undersøge sagerne grundigt, men når sagen er undersøgt, og når vi derfor har truffet vores beslutning, er en undersøgelse jo kun taktik eller tidsspilde.

Jeg må tilstå, at da jeg læste dette beslutningsforslag, B 56, som kommer i sammenhæng med forslaget om at indføre dobbelt statsborgerskab, sagde jeg til mig selv: Mann merkt die Absicht und wird verstimmt. Og da jeg naturligvis skal tale dansk i det danske Folketing, vil jeg omskrive denne tyske sætning til at betyde, at det foreliggende beslutningsforslag opererer med en hensigt, som vi ikke kan tilslutte os, og som vi derfor siger nej til.